

ուշ,

Հեռվում են արդեն գգվանք ու սեր...

ՀՐԱՇՔ ԼԻՆԵՐ

Ձորը քուլա-քուլա մշուշով է լցվել.

Կանչիս արծագանքն է նեղ կածանում խցվել...

Ե՞րբ էր, որ նրանով իջնում էի ես ցած՝

Կգտնե՞մ մանկության արծագանքն իմ կորած...

Ո՛րք էր՝ հրա՛շք լիներ... մանկանայի նորից.

Անհոգ մի երգ շուրթիս՝ բարձրանայի ձորից՝

Ճամփին արյունոտած թեկուզ ձեռք ու ոտքեր...

Ոչ թե սիրուց այսօր սի՛րտս արյունոտվեր...

ՍԵՐԴ՝ ԿԱՐՄԻՐ ԳԻՆԻ

Սերդ՝ կարմիր գինի...

Արդեն շատ եմ անգոր.

Ինչ լինում է՝ լինի.

Խմելո՛ւ եմ այսօր...

Սերդ՝ կարմիր գինի,

Ըմբռնվում եմ կում-կում...

Սիրտս քեզնով է լի

ՈՒ քեզնով է զարկում:

Սերդ՝ կարմիր գինի,
Տոչորում է սրտեր.
Ամեն ումալ՝ մի-մի
Փոթորիկ ու հրդեհ...

Սերդ՝ կարմիր գինի,
Շուրթից սիրտ է հոսում.
Հիմա իմ մեջ, անգի՛ն,
Սեր-գինին է խոսում...

Սերդ՝ կարմիր գինի...
Չէ՛, հագեցում չկա՛.
Տո՛ւր ինձ էլի՛, էլի՛,
Տո՛ւր քո խենթ աղջկան...

Սերդ՝ կարմիր գինի,
Հարբեցնում է, այրում.

Իմ մեջ կյանք է նա մի,
Իմ մեջ՝ վառվող արյուն...

ԱՆՎՐԵՊ ՆԵՏ

Միայն մի լեզվով՝ սեր-լեզվով միայն
Խոսիր դու ինձ հետ.
Համոզված եղիր, որ կլինի այն
Անվրեպ մի նետ...

Տե՛ս՝ քեզ եմ տալիս սուրն իմ՝ մատնելով
Խոցելի տեղս...
Ես քեզ լա՛վ գիտեմ. չէ՛ր, դո՛ւ չէ... իսկ ո՞վ
Կլինի դեղս...

ԲԱՅՑ ԹԵ ԱՅՍՕՐ...

Ինչպես անջուր, լուռ չորացող բարդին ջահել
Տենչում է գեթ մի արագիլ,

Շերագել են շուրթերն էլ իմ դարձած ճայեր,
Ծովե՛ր սիրո, մրրիկնե՛ր բիլ...

Բայց թե այսօր, երբ համբույրդ իմ շուրթերին
Բույն է դրել արդեն քանի՛,
Վախենում եմ, որ վարժվել եմ ես իմ դերին,
Որ համբույրդ ծա՛գ կհանի...

ԿԱՐԾԵՍ, ԼԻՆԵՐ ՎԱՂՈՒՑ

Կարծես, լիներ վաղուց, շատ տարիներ առաջ,
Մեր այն վերջին, այն ջերմ հանդիպումը այգում.
Սիրտս` սիրո մի ծով, այնպես մե՛ղմ էր խայտում,
Այնպես լա՛վ էր երգում, այնպես մանրաշառա՛չ...

Նստել էինք այգու կանաչ նստարանին.
Քո բազուկն էր ամուր գրկել մեջքս դալար,
Վարսերս էին փռվել թավ ու սևագալար`
Քո լայն կրծքին, որպես մազե վահան մի հին:

Աչքերիս մոլթ երկրում փնտրում էիր համառ
Սիրու շղթայակապ բառերը` քեզ չասված,
Որպես մի անվերժան, մի հեթանոս աստված`
Նեկտար էիր ըմպում շուրթերից իմ անառ...

Մեզ պես խենթացել էր գարո՛ւնն անչափահաս,

Մեր շուրջ եռում էր նա՝ ինչպես կանաչ արյուն,
Մի առվակ էր տավղում՝ դարձած համակ ավյուն,
Ծառն էր ծառին շրշում. «Ծաղիկ-պագիկ մի տա՛ն...»:

Կարծես, լիներ վաղուց, շատ տարիներ առաջ,
Մեր այն վերջին, այն ջերմ հանդիպումը այգում.
Սիրտս՝ սիրո մի ծով, այնպես մե՛ղմ էր խայտում,
Այնպես լա՛վ էր երգում, այնպես մանրաշառա՛չ...

ԱՅՐՈՂ ԵՂԻՆՋ

Իմ չար լեզուն քո դեմ գործեց որպես սվին.

□Սիրտդ արևեց ինչպես ցավից փշրված նուռ...

Ա՛խ, դու ինչպե՞ս հավատացիր իմ չար լեզվին.

Նա սովոր է լոկ քեզ տալու ցավ ու մրմուռ...

Բայց հավատա՛, որ ես ոչի՛նչ չունեմ քո դեմ.

Թող քեզ սիրող իմ խենթ սիրտը լինի վկա...
Լեզուս խայթող փուշ-եղինջ է, սիրտս՝ եղեմ.
Մեկն՝ ակնառու, մյուսը՝ անտես ու աննկատ...

Ախր, ինչպե՞ս չընտելացար մինչև օրս՝
եղինջ-լեզվիս խայթոցներին. հո՛, ինձ գիտե՛ս...
Նրա խայթը վահան է ինձ, վիրավո՛րս,
Ահն՝ ուրիշին, իսկ ցավի հետ դարմանը՝ քեզ...

Այո՛, լեզուս փուշ-եղինջ է, այրո՛ղ եղինջ.
Ուրիշներին վախեցնում է, որ մոտ չգան,
Որ եղեմիս սիրո լիճը մնա միշտ ջինջ՝
Լոկ քեզ համար... Ների՛ր դու քո խե՛նթ աղջկան...

ԴՈՒ ՄԻ՝ ՎԱԽԵՑԻՐ

Դու մի՛ վախեցիր ծիծաղից իմ բաց,
Մարդկանց հետ ազատ ասել-խոսելուց.
Աղբյու՛րն էլ բաց է ու ազատաբաղձ,
Բայց զուլա՛լ է միշտ, ակունքն՝ անմատույց...

Հոգուս քաղցրահամ աղբյուրը հորդուն
Բխում է պոռթկան ծիծաղ-կարկաչով.
Ձայնն ինչպե՞ս խեղդեմ ես իմ կոկորդում,
Ինչպե՞ս դեմն առնեմ, որ չդառնա ծով...

Դու մի՛ վախեցիր ծիծաղից իմ բաց.

Քո սերն է նրա ակունքը վարար...

Հոգիս քեզանով այնքա՛ն է լցված,

Որ է՛լ տեղ չկա ուրիշի համար...

ԹՂԹԵ ՊԱՏ

Սպասում ես դու ինձ... իսկ ես դեռ այստեղ եմ.

Խրվել մնացել եմ այս թղթային ճահճում...

Ամեն վայրկյանն անցնող՝ խայթող մի ասեղ է,

Որ ինձ պինդ գամում է Պրոկրոստի նոր մահճում...

Ծառս է լինում սիրող սիրտս՝ կարմիր աշխետ,

Ցավից վրնջում է խենթ ու ապերասան.

Նա լոկ քեզ է տենչում, ո՞ւր ես, սիրո ասպետ,

Քո սեր-զգվանքն է պետք՝ որպես կուռ երասան...

Դոփդոփում է տեղում, ուզում՝ փախչել քեզ մոտ,

Բայց ամո՞ւր է թղթե այս անիծյալ կապը...
Մինչդեռ մտքիս հավքը՝ համակ սեր ու կարոտ,
Թևաբաց՝ վաղո՞ւց է լքել իր վանդակը...

Դու չե՞ս զգում նրա շոյանքը թւերի,
Չե՞ս լսում խենթ սրտիս վարձը քառատրոփ...
Հեռվից զգա՛ դու ինձ, հասկացիր ու ների՛ր.
Անզո՛ր եղա. իմ դեմ պա՛տն էր այս թղթակոփ...

ՆԱՏՅՈՒՐՄՈՐՏ

Ինչպես նատյուրմորտում
Սեղանին էին քո սիրուն դրված
Գինի, մրգեր և հաց.
Նույն կերպ էր ամեն ինչ,
Երբ դու
Սպասում էիր ինձ,
Եվ կարոտն էր հորդում
Սիրող քո աչքերից...
Բայց, դե՛, հիմա արդեն
Ուրի՛շ, ուրի՛շ մեկն է եկել քո տուն
Եվ իր երես առած,
Շողոմ-ճոռոմ լեզվով, խոսքով անդեմ
Մարդու սի՛րտ է մորթում...
Չգում իրեն... տանտեր...
Իսկ դու... ինքդ քեզ կեր
Եվ քո, քո՛ իսկ ձեռքով ընկած կրակ,

Այդպես փորձիր խո՛ւյս տալ մեր աչքերից,
Այդպես այրվի՛ր իմ թեժ հայացքի տակ՝
Զգտնելով, սակայն,
Արդարացման խոսքի
Թեկուզ խեղճ մի ստվեր...
Ա՛յ թե մի պահ գտվեր
Տիրող մթնոլորտն այն՝
Փայլեր մաքուր ոսկին,
Ոսկի՛ն ճշմարտության...
Մինչ այդ պղտոր ջրում՝ միտք գրգռող,
Մարդու սի՛րտ քրքրող
Ավա՛ղ էր սոսկ ու խի՛ճ...
Ինչպես նատյուրմորտում
Սեղանին էին քո սիրուն դրված
Գինի, մրգեր և հաց.
Նույն կերպ էր ամեն ինչ...
Սակայն... դա դեռ ոչի՛նչ...
Թո՛ղ որ հյո՛ւր էր եկել, ասենք, քո տուն...
Թո՛ղ որ գո՛րծ ուներ նա քեզ հետ մի քիչ...
Բայց դո՛ւ, դու, այ անխիղճ,

Ինչպե՞ս կարողացար

Մեր նույն, բացած այդ նո՛ւյն սեղանիդ հետ

Նրա առջև բացել՝

Դարձած անկամ, անճար,

Սուփրի՛ նման բացել սիրո խոսքերը նույն,

Խոստովներ՛ը սիրո,

Որ քո

Սեղանի նույն գինու,

Գինո՛ւ նման արդեն ջրիկացել

Եվ ինձ համար, գինո՛ւ նման այդ նույն,

Իրենց համն ու հոտը կորցրել անհետ,

Դարձել են թույն...

Չէ՛, ես չար չեմ, չար չեմ

Եվ ոչ էլ՝ հիշաչար...

Բայց որքան էլ կառչեմ

Փրփուրներից հույսի,

Հավատի փեշերից,

□Ձեռքի՛ց լույսի,

Էլի մի հարց է ինձ

Տանջում լուռ, չարաչար,

Թե դու ինչպե՞ս, ինչպե՞ս կարողացար...

Էլի մի հարց է իմ հոգին մորթում,

Թե մենք, մենք երեքս,

Լուսապսակ կրող սրբերի պես,
Չասելով ոչ մի բառ,
Ինչպե՞ս, ինչպե՞ս էինք ժպտում իրար,
Իրար բարի՛ն մաղթում խաղաղ ու հեզ
Եվ... կենացնե՛ր շորթում...
Ինչպես նատյուրմորտում՝
Սեղանին էին քո սիրուն դրված
Գինի, մրգեր և հաց...

ԴՈ՛Ւ ԷԼ, ԱՅՈ՛Ղ, ԴՈ՛Ւ ԷԼ
Դո՛ւ Էլ, այո՛, դո՛ւ Էլ
Նման ես բոլորին,
Նման, ինչպես դու՝ քեզ,
Ինչպես օրը՝ օրին.
Քո մեջ Էլ է անտես
Նստած նույն դևը հին...

Դո՛ւ Էլ, այո՛, դո՛ւ Էլ
Նման ես բոլորին...
Եվ իզուր եմ ես քեզ
Պատկերացրել սուրբ գիրք.
Դու Էլ բոլորի պես
Մարմին ես լոկ ու կիրք...

Դո՛ւ Էլ, այո՛, դո՛ւ Էլ
Նման ես բոլորին...

Բայց հոգիս խաղաղ է.
Չի հավատում, ասես,
Որ սերը նենգ խաղ է,
Որ բոլորն են քեզ պես...
Դո՛ւ էլ, ավա՛ղ, դո՛ւ էլ

Ուման ես բոլորին...

ՀԱՎԱՏԱ՛ ԴՈՒ ԻՆՁ

Հավատա՛ դա ինձ.
Գուրգուրանքներիդ, որ հիմա, կարծես,
Ավելի ջերմ են, Է՛լ չեն ջերմացնում...
Համբույրիդ դողը, որ լափում էր մեզ,
Անուժ է հիմա, Է՛լ ինձ չի անցնում...
Սերդ, որ հիմա խոլ-հրաթև է,
Անգոր է սիրտս շարժելու տեղից.
Այդպես լինում է, երբ այն երբևէ
Հավատի պես է կիսվում մեջտեղից...
Հավատա՛ դու ինձ...

Ո՞Վ ՇԱՏ ՏՈՒԺԵՑ

Ի՞նչ եղավ նորից՝ այսպես հանկարծ,

Որ պայծառ օրս մեկեն մթնեց,
Հրաբուխ ժայթքեց հոգիս հանգած,
Անդորրիս ամպը հօդս ցնդեց...

Թպրտաց սիրտս՝ խոցված թռչուն,
Պատեպատ խփվեց արևակտուղ.
Ականջներիս մեջ խոսքն էր ճչում
Եվ արյուն-արցունք թափում կուց-կուց...

Հրաժեշտիդ խոսքն այնքա՛ն դառն էր,
Ասես, օշինդրի թուրմ էր քամված,
Մտքերիս ընթացքն այնպե՛ս խառն էր,
Թաղիք էր, կարծես, բրդից բանված...

Դու քոնն ասացիր ու հեռացար,
Իմ խոսքն այդպես էլ չասված մնաց.
Կարծրասիրտ եղար՝ ինչպես աճառ,
Չտեսար սիրտն իմ, որ վերք էր բաց...

Մեզանից, արդյոք, ո՞վ շատ տուժեց՝

Քիտրիում եմ հիմա ցավով անմար.
Եթե իմ վերքը կյանքը բուժեց,
Քո սիրտն այդպես էլ մնաց ժեռ քար...

ՄՐՏԻՍ ԱՅՍ ՔԱՐԸ

Սփրթնել է ծուլ տանձը
Քաղվելու ահից,
Ճիմը՝ թողած իր սանձը,
Կպել է բահից:

Է՛լ ուժ չունի չոր խոտը
Մեջքը շտկելու,
Հոտոտում է պաղ օդը,
Սպասում հլու...

Տերևներ է արցունքում
Վշտահար ծառը...
Ի՞նձ ինչ մնաց արդյունքում.
Սրտիս այս քա՞րը...

Այս ժեռ քա՞րը, որն իր տակ
Թաղեց սերն իմ կույս,
Խոսքի պես պարզ ու շիտակ՝

Ծանրացավ հոգուս...

Քա՞րն այս, որ թարմ վերք է դեռ,

Իսկ վերքն այդ տկար

Սիրուս վրա վաղամեռ

Դարձավ շիրմաքար...

ԽԱՌՆԱՇՓՈԹ

Ես քեզ կարծեցի քնքուշ գեփյուն

Եվ տրվեցի քո գովհով շնչին,

Քշվեցի որպես ճերմակ փետուր,

Բախտիս խաչն անգամ թվաց չնչին...

□Բայց դու, հանց սամուհում ու փոթորիկ,

Խուժեցիր կյանքս, սիրտս անփորձ,

Խառնեցիր թե՛ հարդ, թե՛ աղորիք...

Հիմա մոլոր եմ ու դառնակոծ...

Հիմա ես ինչպե՞ս գլուխս հանեմ
Խառնաշփոթից քո ստեղծած.
Սիրուս ցորենը ինչպե՞ս ցանեմ.
Ո՛չ սերմացու է և ո՛չ՝ ծեծած...

Թե ի՞նչ ես արել՝ դու լա՛վ գիտես.
Հողմի տարածը է՛լ հետ չի՛ գա...
Ինձ չգթացիր՝ գթա՛ գեթ քեզ
Եվ հիշի՛ր՝ Աստվա՛ծ վերևում կա...

Ինքդ վարել ես՝ ինքդ ցանի՛ր,
Դո՛ւ՛ սերմնացանդ բազմաբեղուն,
Ինքդ էլ հիմա գլուխս հանիր՝
Որն է սերմացու, որը՝ աղուն...

ԱՍԱ՛՛

Որտեղի՞ց ընկար գլխիս.
Քեզ հիմա ի՞նչ եմ անելու...
Դո՛ւ էլ ես արյուն ու միս.
Ե՞ս եմ քեզ խաչին գամելու...
Եվ ինչո՞ւ եկար, ասա՛,
Ինձ հե՞տ եմ ես քեզ տանելու...
Ի՞նչ դրախտ... դժո՛խք հասա.
Ինչպե՞ս ենք գլուխս հանելու...

ԱՄԵՆԱԼԱԿԸ

Դու՛ իմ ավերակ ու թափուր բունը,
Իմ երազախեղդ, անհանգիստ քունը,
Դու՛ ծարավեցնող իմ անջուր թասը,
Ամենադժվար, չսերտած դասը:
Դու՛ անմատչելի իմ բարձրիկ սարը,

ՔԻ